

Białystok. dn. 08.05.2017r.

Dr hab. Andrzej Dworakowski prof. PB

Wydział Architektury

Katedra Sztki

Politechnika Białostocka

Recenzja pracy doktorskiej

Mgr Ewy Kępczyńskiej – Szyman sporządzona w związku z przewodem doktorskim w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne, wszczętym przez Radę Wydziału Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Podstawowe dane o kandydacie

Pani Ewa Kępczyńska – Szyman urodziła się 20 marca 1971 roku w Olsztynie. W latach 1990 – 1995 studiowała na Politechnice Warszawskiej uzyskując tytuł magistra inżyniera poligrafii. W latach 1996-1999 studiowała w Wyższej Szkole Dziennikarstwa im Melchiora Wańkowicza w Warszawie uzyskując tytuł dziennikarza. 2005 -20019 to studia w Europejskiej Akademii Sztuki w Warszawie na Wydziale Malarstwa, gdzie uzyskała tytuł magistra w dziedzinie sztuk plastycznych. Od roku 2011 do 2014 roku podejmuje studia doktoranckie w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie na Wydziale Sztuki Mediów.

Zatrudnienie

W roku 1995 pracowała jako handlowiec w firmie CEZEX w Warszawie. Od roku 1997 zatrudniona była w Agencji Reklamowej „GRUPPA 66” w Warszawie, w latach 1997 – 2003 Europapier – Inpap Sp. Z o.o. w Warszawie. Obecnie jest współwłaścicielką firmy „Light Up” S.C. w Warszawie.

Ewa Kępczyńska – Szyman zajmuje się malarstwem, fotografią, realizuje autorskie projekty w postaci przestrzennych instalacji, bierze udział w wystawach krajowych i zagranicznych. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków.

Dorobek twórczy i artystyczny

Dorobek artystyczny autorki to około 30 wystaw w latach 2010 – 2016, a najważniejsze autorskie projekty to cykl grafik „Zanurzenie” prezentowanych na wystawie „Dżem session” w Galerii nr 1 ASP w Warszawie (2012/13) przedstawiające rozmyte obrazy z kroplami wody, przekazujące osobiste odczucia, w których przeźroczystość i biel sama autorka określa mianem „moja historia”, kolejny projekt to instalacje: „Serce” I i II, „Zima” - obiekt zamrożony w lodzie” (Galeria Styk, ASP Warszawa) instalacje multiplikowanych obiektów zanurzonych czerni, oraz „Cisza” w Bocheńska Gallery w Warszawie w roku 2013. „Cisza...” to opowieść o powrotach autorki do wewnętrznego domu serca i życia w nim w zgodzie, spokoju i harmonii. Taki stan „zbliżenia” można osiągnąć w chwilach wyciszenia. Cisza jest tym terytorium autorki, którym chce się z nami dzielić. Kolejny projekt pt. „Śmierć Mallory’ego w drodze na Mount Everest” to instalacja zaprezentowana w Zamku Ujazdowskim (2014), opowieść o przeżywaniu tego co nienamacalne, metafizyczne, duchowe. Instalacja jest opowieścią o człowieku odnalezionym po 75 latach w zmarzlinie u szczytu góry, a przez pryzmat tej historii autorka pokazuje efekt swoich przemyśleń i ważnych dla niej kwestii – drogi życia, przeznaczenia i śmierci. Zainteresowania, wiedza, doświadczenia formalne w naturalny sposób doprowadzają artystkę do zgłębienia trudnych tematów, poszukiwania drogi twórczej i indywidualnego języka wypowiedzi. Dowodem na to jest rozprawa doktorska pani Ewy Kępczyńskiej – Szyman pt. „Biały krajobraz pamięci wyrazem własnej głębokiej tożsamości”. Praca napisana jest w sposób przejrzysty, komunikatywny, poparta przykładami autorów rozpraw filozoficznych, artystycznych oraz naukowych na podobny temat. Praca praktyczna i teoretyczna są spójną analizą wewnętrznych poszukiwań.

Ocena rozprawy doktorskiej

Czerń jest głównym sprzymierzeńcem instalacji, z której wyłaniają się kolejno trzy moduły.

Pierwszy to abstrakcyjny pejzaż podświetlony tylną projekcją. Moduł w części opisowej sformułowany jako otchłań bieli, to obraz mało widoczny dla oka, to odzwierciedlenie czasu, rozpląnięcia się w mroku, otoczony duchem tajemnicy.

Moduł drugi autorka określa „strzępami pamięci”, jest nim przestrzenny obraz składający się z nakładających się na siebie fragmentów wykorzystujących fotografie jako budulca ulotnej kompozycji wykonanej z bibuły japońskiej i papieru ryżowego. Fotografie z życia autorki tworzą formę albumu, w którym światło otrzymało zadanie współpracy.

Moduł trzeci jest zestawem obrazów i niejako wizualnym opisem opowieści zawartym w epilogu pracy pt. „Wyprawa do wnętrza lodowca”. To świat wody, powietrza, pełnego światła oraz oczekiwania. Budulcem tych abstrakcyjnych obrazów jest bibuła japońska, terpentyna wenecka oraz olej lniany. Wykreowana rzeczywistość ma odniesienia duchowe przedstawione w abstrakcyjny sposób związane z odczuciem przemijania. Całość stanowi spójną, mądrą, przejmującą i bardzo osobistą wypowiedź gdzie obraz, czerń, biel, wspiera i wypełnia muzyka Leszka Możdżera i Zbigniewa Preisnera.

Po prześledzeniu twórczości pani Ewy Kępczyńskiej – Szyman i zapoznaniu z rozprawą doktorską nasuwa się myśl dotycząca czasu, obecności, ulotności życia i przemijania. Autorka tejże rozprawy w swej pracy odrzuca sprawy materialne, przyziemne, poszukując harmonii zagłębia się w swoją duszę, wiarę, światło i biel poszukując własnej przestrzeni. W warstwie formalnej, warsztatowej odrzuca język tradycyjnego malarstwa i warsztatowych technik graficznych. Szuka przestrzeni, światła, a w warstwie formalnej poszukuje sprzymierzeńców wśród nowych, eksperymentalnych środków wyrazu, wspartych poszukiwaniami technologicznymi, które absorbują światło oraz w sposób naturalny wchodzą w relacje z muzyką tworząc „widowisko” intymne, nasycone opowieścią o swoim życiu, czasie, fascynacjach, uczuciach i duchowości. Wprowadza nas w swój świat, świat abstrakcji i niedookreślonego pejzażu, patrząc na otoczenie z ukrycia, bezpiecznego dla siebie miejsca aby uzyskać w ten sposób swoiste poczucie wolności i dać argument wspólnego przeżywania z odbiorcą. Ta droga przed panią Ewą Kępczyńską – Szyman zdaje się być już otwarta. W poszukiwaniu własnego języka wypowiedzi artystycznej sięga po wsparcie mistrzów: filozofów i artystów (Emmanuela Kanta, Platona, Arystotelesa, Kandinsky’ego, Opałki, Krzysztofa Kieślowskiego) wsłuchując się w nich, a czasem prowadząc artystyczną polemikę, Instalacje, obrazy na swój sposób niedookreślone, niedopowiedziane, w swym charakterze znaczeniowym i wizualnym czerpią swój rodowód z silnego przeżycia intuicyjnego, emocjonalnego, do takich też przeżyć się odwołują.

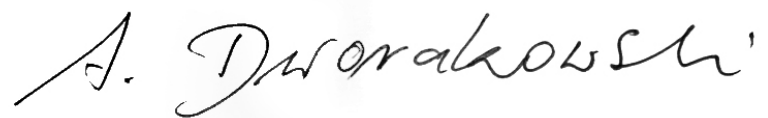
Rozprawa doktorska zamyka pewien etap twórczości tworząc dobry punkt wyjścia na przyszłość.

Konkluzja

Praca doktorska pani Ewy Kępczyńskiej – Szyman prezentuje wysoki poziom artystyczny i merytoryczny, intelektualny stanowiąc wkład w rozwój dyscypliny artystycznej. Z całym przekonaniem popieram wniosek Rady Wydziału Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie o przyznanie stopnia naukowego doktora. Uważam, że praca doktorska Ewy Kępczyńskiej – Szyman spełnia wymogi ustawowe, a przedstawiona przez autorkę teza pracy jest w sposób twórczy i rzetelny wyłożona.

Stwierdzam zatem jednoznacznie, że zarówno osiągnięcia artystyczne, działalność dydaktyczna jak i poziom pracy doktorskiej uzasadniają w pełni wniosek o przyznanie jej stopnia doktora w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne. Wnioskuje zatem do rady Wydziału Grafiki ASP w Warszawie o przyjęcie pracy doktorskiej i dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Dr hab. Andrzej Dworakowski, prof. PB

A handwritten signature in black ink, reading "A. Dworakowski". The signature is written in a cursive, flowing style with a prominent initial "A".